

ham. Selv efter at Brodersønnen var bleven Præst, havde han ikke opgivet Haabet om en Forstaaelse, og da han nu erfarede, at Tyrstrup underhaanden modarbejdede Balduin Hansens Valg til Fordel for ham, havde han endelig overvundet sig til at gøre en Tilnærmelse.

Yderst ude i Forsamlingen stod en Mand, som Folk skævede lidt ængstelig til paa Grund af hans Paaklædning og hele besynderlige Udseende. Det var en tung Skikkelse med et vejrbrændt Ansigt og Briller. En Kasket sad ham dybt ned over et vildt voksende Haar, der ligesom hans Frakke var næsten af farvet af Sol og Vind. Klæderne hang om ham som en Sæk. Paa Fødderne havde han et Par elendige Ankelsko, der syntes at være bleven slidt flade paa Alverdens Landeveje. Men nogen almindelig Omløber kunde han alligevel ikke være. Han saae mere ud som en gal Mand eller en udbrudt Tugthusfange i stjaalent Tøj, der letsindigt havde ladet sig friste ud fra sine Skjul i Kornmarker og Skove.

Pastor Gaardbo, der nu sluttede under ironiske Bravoraab, havde talt for en „Barmhjertighedens Politik“. Hans fattige Venner udbragte et frygtsomt Leve for ham. Der hørtes nogle spredte Hurraer, og en Del gamle Hatte saaes i Luften.

Men nu blev der stille. Alles Øjne rettedes mod Enslev, der ved et Vink til Ordstyreren havde tilkendegivet, at han ønskede at tale.

Han rejste sig dog ikke straks men blev siddende lidt for at forberede Modtagelsen og give Forventningen Tid til at brede sig og vokse; og virkelig lykkedes det ham i Løbet af disse Øjeblikke at sammensmelte den store, uensartede Forsamling til en Organisme, der sitrede under en fælles nervøs Bevægelse. Hver Gang han rørte sig, gik der et Ryk igennem den som gennem et Dyr paa Spring.

Nu saae man, at han strakte Haanden ud for at tage sin Stok. Tegnet var givet. Længe før han naaede ud til Talerstolen, begyndte Hurraerne. Og med eet svulmede Raabet, og det steg til Jubel, da han stod der for alles Øjne — smilende, med blottet Hoved, takkende for Modtagelsen med fremstrakte Arme,